

1. Olen hiljaa, jotta kuulen – myös metsässä

Herään kirpeään lokakuiseen pakkasaamuun. Vaikka olen jo täysi-ikäinen, tämä on elämäni ensimmäisen yö metsässä, jonka keskellä kuitenkin olen koko lapsuuteni viettänyt. Näen Auringon nousevan yli horisontin, vilkaisen vieressäni vielä silmiään ummistavaa suomenpystykorvaa ja kohotan katseeni kohti sinisellä taivaalla kelluvan puolikuun ääri viivoja. Jokin tuntuu pysähtyneen. Ainainen kiireen tunne on täysin karissut. Painan kämmeni valkoisen kuorutteen saaneen sammalmättään päälle, koska haluan tuntea sen kylmyyden kättäni vasten. Täällä on hyvä olla.

Olen kasvanut lapsuuteni pienessä kylässä, jossa ulko-oven avattua on käytännössä jo metsän reunassa. Lapsena tuntui ihmeelliseltä ja samalla turvalliselta kasvaa niin lähellä metsää. Nyt ymmärrän, kuinka arvokasta on ollut saada varttua täällä, jossa mustikat on ollut mahdollista poimia lähimetsästä tai jossa tutun metsätien reunasta risteää useita polkuja, joita pitkin jatkaa metsäisiä seikkailuja. Tiedän, että arvostus tällaista rauhan tyyssijaa kohtaan kasvaa, kun olen muuttanut kotoa pois, ja kun toisinaan arjen keskellä itsensä niin kovin kiireiseksi tunteva ja elämän pyörteiden ravistelema minä kaipaa takaisin lapsuuden metsämaisemiin.

Metsän merkitys minulle on kasvanut metsästysharrastukseni myötä. Elävän perinnön nettisivulla (wiki.aineetonkulttuuriperinto.fi, luettu 11.11.) kerrotaan suomalaisen metsäsuhteen kehittymisestä lapsuuden metsähetkistä rakentuen aina osaksi ihmisen identiteettiä. Niin kuin metsäsuhde, myös arvot metsää kohtaan rakentuvat lapsuuden perheessä niiden toimiessa sukupolvisena jatkumona. Olenkin perinyt perheeltäni kiinnostuksen kanalintujen metsästyksen suomenpystykorvan kanssa. Syksyisin tunteja kanalintumetsällä viettämällä oppii tuntemaan luontoa ja suhde metsään syvenee.

Suomen kansalliskoiraksi nimetty suomenpystykorva on ollut kautta aikojen merkittävänä apurina metsästysreissuilla. Niinpä rotu on vakiinnuttanut paikkansa etenkin suomenpystykorvalla metsästävien sydämessä tärkeänä perheenjäsenenä. Koenkin myös rodun olleen merkittävä osa oman metsäsuhteeni kehittymisessä. Katsoessani suomenpystykorviani, näen niissä palan suomalaista historiaa, eräperinnettä ja metsäsuhdetta. Suomenpystykorvan kanssa metsästäminen on syventänyt suhdettani metsään ja metsästämiseen, ja olen siitä sekä perheelleni että kahdelle suomenpystykorvalleni erityisen kiitollinen.

Vaikka yhdistän sanat metsä ja metsästäminen vankasti yhteen, on metsällä minulle paljon arvokkaampikin merkitys. Metsä on minulle muutakin kuin syksyisin suomenpystykorvieni kanssa toteutuvaa kanalinnustuksen aikaa. Metsä on minulle ympärivuotinen energian ja luovuuden lähde. On ihanaa lähteä koirieni kanssa metsään lenkille ja hengittää suomalaista metsää. Ihailen metsän kauneutta ja yksityiskohtien muodostamaa kokonaisuutta. En pidä metsää itsestänselvyytenä vaan lahjana, joka opettaa arvostusta ja nöyryyttä sen edessä. Tunnekin metsässä liikkuessi kiitollisuutta metsistämme, jotka tarjoavat minulle monipuolisia tapoja viettää aikaa luonnossa. Metsä on paikka, jossa on aina läsnä.

Metsä tarjoaa kodin mielelleni. Aleksis Kiven runon *Metsämiehen laulu* (1866) säkeistössä kuvataan metsän rauhoittavaa vaikutusta: ”Viherjäisel laattialla / mis ei seinät hämmennä / tähtiteltin korkeen alla / käyskelen ja laulelen / ja kaiku ympäri kiirii.” Kun kohina pään sisällä voimistuu ja ainaisen keskeneräisyyden hyväksyminen tuntuu riipaisevan raastavaltakin, metsän merkitys minulle korostuu. Kun elämän myllerryksessä tunteet tuntuvat tulleen jäädäkseen eikä liukuakseen ohitseni kuin purjeet ja todellisuutta suuremmat ajatukset tuntuvat ottavan valtaa niin, ettei niistä saa oteta, silloin menen metsään. Metsässä olemisen jäsentele ajatuksia antaen niille realistiset mittasuhteet. Elämän rosoisuus asettuu uomiinsa metsän rauhassa ja keskeneräisyyden tunne muuttuukin vapaudeksi siitä, että en ole koskaan täysin valmis ja hyvä niin. Metsä on aina

avoin ja vastaanottavainen eikä koskaan käännytä minua pois. Vaikka toisinaan minä olen levoton ja yltympäriinsä suuntaava, niin metsä on silti se, joka pysyy vankkumattomana ja luoksensa kutsuvansa paikkana, jonne voi aina mennä. Metsä kuin ojentaa kulkijalleen kätensä, kuiskaten kutsuu pysähtymään ja ihmettelemään elämää.

Toisaalta metsässä oleminen ei myöskään aina anna vastauksia, vaan toisinaan itse asiassa lisääkin kysymysten määrää. Mielestäni on kiehtovaa, kuinka metsä on paikka, jossa toisinaan sukeltaa syvälle mielen syövereihin. Kun fyysisesti keho on rauhoittunut, joskus käykin niin, että ajatusten määrä tuntuu tuplaantuvan. Metsän hurmos syleilee syksyisin synkkyyteen taipuvaista, mutta samalla uteliaasti elämään virittäytyntä mieltäni, kietoo sen viltin lailla ympärilleni, hellii ja syleilee ja lopulta irrottaa otteen niin, että jotakin vangittua tuntuu vapautuvan. Tuntuu, että olen vain osa tätä elämän jatkumoa. Olen keskeneräinen, mutta samalla niin kokonainen minuna. Olen olematon ja välttämätön osa. Silloin tuntuu, että kaikki olennaisiksi nimeämäni asiat esimerkiksi loputtomalta to do -listalta muuttuvat täysin epäolennaiseksi ja ainoa asia, jolla on väliä, on tämä hetki.

Ja niin ensimmäisen metsässä viettämäni yön jälkeen pakkaan tavarani reppuun ja olen jo aikeissa lähteä kävelemään koirani kanssa takaisin autolle, mutta päätänkin vilkaista vielä kerran taakseni aamuhämärän verhoamaa maastoa. Ymmärrän, että minä voin lähteä metsästä, mutta metsä ei koskaan minusta. Metsä on se paikka, jonka keskellä vartuin ja jonne juureni aina johdattaa. Se ajatus tulee olemaan aina osa minua riippumatta siitä, missä päin maailmaa kuljen. Mieleeni hiipii ajatus, jonka ajattelematta lausun ääneen, ja jonka kaikkien toivoisin juuri nyt kuulevan; mene tänään metsään. Pysähdy kuuntelemaan sen ääniä. Pysähdy kuuntelemaan itseäsi. Jos kuuntelet, hiljaisuus on ääni.

Merkkimäärä: 5877